

Платонов І.М.

*аспірант Інституту права
ЗВО «Міжнародний університет бізнесу і права»*

Чеботарьова Г.В.

*доктор юридичних наук, професор
ЗВО «Міжнародний університет бізнесу і права»*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОКАРАНЬ ОРГАНАМИ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Вступ. Система адміністративних покарань має складну структуру, їх виконання пов'язані з певними труднощами. Виконання адміністративних стягнень є важливою стадією провадження у справах про адміністративні правопорушення. На цьому етапі реалізується сутнісно принцип невідворотності покарання за скоєне правопорушення. У сучасних умовах ця ділянка правової роботи набуває особливої значущості. По-перше, слід зазначити дуже низьку ефективність практики виконання адміністративних стягнень. Наприклад, адміністративні штрафи стягуються лише з 60% осіб. Тим самим знецінюється вся попередня робота правоохоронних органів у справі та підривається їхній авторитет, а держава зазнає великих матеріальних втрат. По-друге, нині розширюється сфера дії адміністративно-деліктного законодавства. Як наслідок, зростає кількість адміністративних правопорушень, кількість осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності, розширюються обсяги виконавчого провадження. По-третє, нова економічна обстановка та правові реалії суттєво видозмінюють зміст провадження у справах про адміністративні правопорушення в цілому, та стадії виконання адміністративних стягнень, зокрема. Висуваються нові вимоги до адміністративної діяльності органів внутрішніх справ, її організації, технології та культури. Проте більшість досліджень присвячено загальним питанням

виконавчого провадження. Щодо правозастосовної діяльності органів внутрішніх справ проблема комплексно не досліджувалася. Багато її аспектів глибоко не вивчені.

Необхідно наголосити і на недосконалості правового забезпечення виконання рішень про адміністративні стягнення. Це стосується зупинення, відстрочення, припинення виконання винесених постанов, термінів звернення до виконання, строків давнини та інших питань.

Огляд останніх досліджень. Тема адміністративного виконавчого провадження представляла та становить підвищений інтерес для науки. Слід зазначити, що ті чи інші питання теми досліджувалися у працях вчених-адміністративістів: В.К. Колпакова, В.В. Шкадюк, Т.О. Коломoeць.

Мета статті. Це аналіз механізмів забезпечення виконання адміністративного покарання органами внутрішніх справ, та пошук методів підвищення їх ефективності.

Виклад основних положень Виконавче провадження – це регламентована адміністративно-процесуальними нормами діяльність державних і громадських органів, спрямована на практичну реалізацію адміністративного стягнення, призначеного правопорушнику юрисдикційним органом (посадовою особою), шляхом виконання постанови, в ході якої особа, яка вчинила адміністративний проступок, несе відповідну відповідальність

та відбувається її обмеження, морального чи матеріального характеру, які мають надалі спонукати суб'єкта утриматися від скоєння правопорушень [2, с. 14]. Стадія виконання постанови носить найбільш автономний характер, зумовлений специфікою учасників виконавчого провадження та їх процесуальних обов'язків, а також наявністю особливостей у реалізації встановленої системи адміністративних стягнень та своїм місцем як завершальної стадії провадження.

На стадії виконання постанов існує п'ять основних етапів. Це порушення виконавчого провадження, доведення ухвали до відома порушника, видання постанови про накладення стягнення для виконання, безпосереднє виконання ухвали та завершення справи [6, с. 34]. Зважаючи на те, що оновлення нового законодавства про адміністративні правопорушення може розвиватися шляхом використання, виключення, зміни та доповнення правових норм чинного КУпАП, формування нових адміністративно-правових норм, з урахуванням вивчення адміністративної практики органів внутрішніх справ, підрозділів поліції громадської безпеки, законодавство має реформуватися комплексно. Видається логічним, наприклад, у такому випадку встановити річний термін давності виконання постанов про адміністративні стягнення, що відповідатиме терміну, після якого особа вважається таким, що не зазнав адміністративного стягнення, і більшою мірою відповідати вимогам справедливості [10, с. 65].

Адміністративні стягнення можуть накладатися за різноманітні провини. У разі кінцевої стадії у справі вважається виконання постанови. Його зазвичай видає судова інстанція, у якій розглядалася конкретна справа. Виконання має надзвичайно важливу роль для забезпечення законності. Воно забезпечує захист законних прав різноманітних категорій осіб, є також профілактичний засіб для запобігання адміністративним правопорушенням. Виконання постанов про накладення адміністративних стягнень має

здійснюватися у законному порядку. Воно, після набрання чинності є обов'язковим для виконання громадянами, посадовими особами або держорганами [1, с. 16]. Постанова надається особі, яка була учасником судового процесу. Після отримання на руки, йому виділяється певний час для виконання. Постанова передається для забезпечення реалізації стягнення, накладеного посадовою особою або судом. Його необхідно виконати після закінчення терміну оскарження. Якщо особа вирішила оскаржити її, виконання відкладається на період розгляду. Якщо протест залишено без задоволення, треба виконати ухвалу. Якщо щодо конкретної особи було винесено кілька ухвал, по кожній проводиться самостійне виконання.

Виконання постанов про накладення адміністративних стягнень має низку характерних рис. Наприклад, у деяких випадках воно може припинятися через прийняття акта, який усуне відповідальність адміністративного характеру, через смерть особи, ліквідацію юридичної особи та з інших причин [7, с. 43].

У такому разі порядок має свої особливості, що обумовлено наявністю деяких видових відмінностей. Постанова має бути вручена конкретній особі протягом трьох днів. Постанова про накладення адміністративних стягнень може містити різні варіанти стягнення. Наприклад, це може бути штраф чи щось подібне. Після набрання чинності на виплату штрафу дається не більше одного місяця. Для юридичних осіб цей термін вдвічі менше.

Під час сплати штрафу видається квитанція, у якості підтвердження. Порядок виконання постанов про накладення адміністративних стягнень чітко зафіксовано у законодавстві [3, с. 21].

Виконавче провадження у справах про адміністративні правопорушення є регламентованою адміністративно-процесуальними нормами діяльністю уповноважених на те органів та посадових осіб, спрямованою на практичну реалізацію адміністративного стягнення, призначеного правопорушнику [2].

Виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення у змістовному плані включає п'ять взаємозалежних етапів: порушення виконавчого провадження, доведення постанови до порушника, звернення постанови про накладення стягнення до виконання, безпосереднє виконання постанови та завершення справи. Виділяються два напрями діяльності органів внутрішніх справ щодо виконання постанов про накладення адміністративних стягнень:

– виконання постанов, винесених посадовими особами самих органів внутрішніх справ, тобто реалізація власних постанов про накладення адміністративних стягнень;

– забезпечення виконання адміністративних стягнень інших органів та посадових осіб (постанов суддів, адміністративних комісій) [9].

Причинами неефективної діяльності органів внутрішніх справ є: недосконалість законодавчої бази;

– зниження добробуту значної частини населення;

– слабке інформаційно-методичне забезпечення;

– недостатньо високий рівень підготовки правозастосовників – співробітників органів внутрішніх справ;

– відсутність необхідної цілеспрямованості.

У нашій країні щорічно вчиняється безліч адміністративних правопорушень, які посягають на громадський порядок і громадську безпеку, у зв'язку з цим охорона правопорядку, захист прав і свобод громадян є вкрай важливим для чинного уряду. В органах внутрішніх справ для виконання цих важливих завдань застосовується велика кількість способів адміністративного примусу і їх одне з центральних місць займають адміністративні покарання [2, с. 16]. Слід згадати, що цей вид діяльності має здійснюватися суворо у межах чинного законодавства. Принцип невідворотності покарання своєю чергою залежить від правильної та відповідальної

роботи співробітників поліції, від грамотності та сумлінності осіб, уповноважених притягувати несумлінних громадян до відповідальності.

Правопорушення, які залишилися поза увагою правоохоронних органів, завдають правопорядку значної шкоди. Безкарність осіб, які здійснюють протиправні вчинки, сприяє тому, що вони вчинять їх знову, крім того, це може подавати поганий приклад іншим громадянам. Важливу роль грає те, що за допомогою адміністративних покарань досягається попередження інших правопорушень. Посилаючись на нормативні правові акти у сфері, можна говорити, що адміністративне покарання:

– є встановленою державою мірою відповідальності;

– застосовується лише за скоєння адміністративного правопорушення;

– може бути застосовано лише до особи, визнаної винною у скоєнні адміністративного правопорушення;

– полягає в обумовленому їм позбавленні чи обмеженні права і свободи правопорушника;

– застосовується широким колом органів та посадових осіб, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення [2].

Адміністративне покарання є мірою адміністративної відповідальності і застосовується до особи, яка вчинила адміністративне правопорушення. Такий захід покликаний надавати значний психологічний вплив на особистість з метою його правильного виховання та попередження надалі скоєння нових адміністративних правопорушень. Хотілося б докладніше зупинитись на такому вигляді покарання як адміністративний арешт. Щорічно адміністративний арешт призначається тисячам громадян та особам без громадянства, а також іноземним громадянам. Відповідно до КУпАП термін затримання враховується у загальному терміні призначеного арешту. Розберемо різницю між адміністра-

тивним арештом та адміністративним затриманням [5, с. 54].

Арешт – це вид адміністративного покарання, тобто. міра впливу, що застосовується після розгляду справи, доказу провини, та винесення відповідного судового рішення та полягає у утриманні особи в умовах ізоляції від суспільства. Загальний термін адміністративного арешту не більше 15 діб, а при вчиненні певних протиправних діянь може бути продовжений до 30 діб. Такий вид покарання як арешт застосовується до особи лише у виняткових випадках, коли призначення інших видів адміністративного покарання не виконає цілей адміністративної відповідальності [7, с. 12].

Адміністративний арешт не призначається вагітним жінкам, жінкам, які мають дітей віком до 14 років, неповнолітнім особам, інвалідам 1 та 2 групи, військовослужбовцям, громадянам покликаним на військові збори, а також особам, які мають спеціальні звання співробітника Слідчого комітету, органів внутрішніх справ, органів та установ кримінально-виконавчої системи, і т. д. Особи, щодо яких застосовано таке покарання як адміністративний арешт, містяться в спеціальних приймачах. Доставлення до спеціального приймача здійснюють співробітники органів внутрішніх справ, які здійснили затримання цієї особи [8, с. 78].

Суддям, які розглядають справи про адміністративні правопорушення, слід більш ретельно вивчати матеріали та особу особи, яка вчинила правопорушення та щодо якої ведеться провадження у справі про адміністративне правопорушення. Помилки допускаються суддями під час розгляду справ стосовно осіб, які мають спеціальні звання, жінок, які мають дітей віком до 14 років та інших осіб, щодо яких не може бути застосований адміністративний арешт. Доставлені до спеціального приймача особи підлягають медичному огляду [9].

За наявності тілесних ушкоджень описуються особою, яка здійснює огляд. Крім того,

доставлені до спеціального приймача особи підлягають обов'язковому дактилоскопіюванню. Особи, які містяться у спеціальному приймачі для осіб, кому призначено адміністративний арешт, утримуються під цілодобовою охороною. Їм надається безкоштовне харчування, спальні принадлежности. Покаранням можуть передавати передачі, які мають бути ретельно оглянуті на відсутність заборонених речей. Їм надається право на прогулянки. Під час відбуття адміністративного покарання у спеціальному приймачі, особи дотримуються режиму спеціального приймача.

При звільненні із спеціального приймача, особі видається довідка про те, що він перебував у спеціальному приймачі та про підставу звільнення з нього. У виняткових випадках, коли у територіальних відділах поліції немає спеціального приймача, то особа, якій призначено такий вид покарання як адміністративний арешт, може поміщатися до ізолятора тимчасового тримання [4, с. 43]. При цьому такі особи повинні утримуватися окремо від обвинувачених та підозрюваних. Багато авторів вважають, що такий вид покарання як адміністративний арешт не несе превентивної функції. Застосування інших видів покарання, наприклад, як адміністративний штраф є більш ефективним для виправлення особи, яка вчинила правопорушення. Проте вже згадувалося, що термін арешту включає час затримання.

Отже, якщо винного попередньо було затримано, а після засуджено до арешту, то й термін останнього буде зважати на момент адміністративного затримання, а якщо особа перебуває у стані сп'яніння, то з моменту витверезлення. Слід зазначити, що при винесенні ухвали про призначення покарання у вигляді адміністративного арешту, судді, який виніс постанову, слід зазначити точний час, з якої постанова набирає законної сили. Це потрібно для того, щоб зрозуміти, якщо було здійснено адміністративне затримання, який точний час потрібно відняти з часу адміністративного арешту. Виконання адміні-

стративного покарання як адміністративного арешту наводиться негайно після винесення постанови про призначення покарання [2].

Проблема полягає в тому, що при призначенні такого виду покарання як адміністративний арешт може виникнути питання з місцем арешту. Спеціальні приймачі мають граничну норму заповнюваності і якщо спеціальний приймач заповнений, то правопорушника необхідно вести до найближчого спеціального приймача, а зазвичай він розташований в іншому районі, області. Якщо ж правопорушнику було призначено покарання у вигляді адміністративного арешту і суддя дає йому строк та обчислення терміну починається з моменту затримання, то поки співробітники його довезуть до найближчого спецприймача, може виявитися, що йому залишиться кілька годин арешту [5, с. 65].

Можуть допускатися й такі ситуації, що при повному заповненні спеціального приймача правопорушник «під слово честі» відправляється додому і повертається для відбування строку арешту у призначений час, але в такому разі порушуються строки зазначені в ухвалі судді. Щодо таких понять, як «відстрочка та розстрочка виконання постанови про призначення адміністративного покарання», необхідно суворо визначити конкретні обставини, внаслідок яких виконання постанови про призначення адміністративного покарання у вигляді адміністративного арешту може бути відстрочене рішенням судді, який виніс пекло міністративний арешт. Також залишається не вирішеним той факт, що при виконанні покарання у вигляді адміністративного арешту, який, як ми пам'ятаємо, здійснюється негайно, часу для оскарження у особи немає [8, с. 21]. А це означає, що оскаржити він може тільки в процесі покарання, тобто вже знаходячись в спеціальному приймачі.

Слід зробити висновок, що адміністративний арешт на сьогоднішній день, є найсуворішим видом покарання. Здається не цілком логічною думка деяких учених-адміністра-

тивістів, що адміністративне покарання як адміністративний арешт не несе виховної і превентивної функції. Тимчасове обмеження особи у його конституційних правах (право на свободу пересування тощо) є одним із найсуворіших примусових заходів. Цьому свідчить і практика призначення цього виду покарання [5, с. 12].

Серед усіх наявних адміністративних покарань, адміністративний арешт займає друге місце за кількістю призначень, а отже судді, які призначають такий вид покарання, поділяють точку зору про те, що це один з найбільш дієвих видів покарань.

Факти із юридичної практики характеризують стадію примусового виконання як відносно самостійну, але невід'ємну складову частину адміністративного провадження, нерозривно пов'язану з іншими його стадіями. До таких ознак слід зарахувати:

- наявність загальних для всього провадження та спеціальних, властивих для цієї стадії завдань;
- етапність;
- вчинення односторонніх дій, спрямованих на вирішення конкретних завдань, у сукупності утворюють специфічний напрямок діяльності (функцію);
- обмежене коло суб'єктів, які реалізують цю діяльність;
- оформлення в актах (документах) прийнятих рішень;
- настання процесуальних правовідносин, їх специфіка [9].

Автономний характер аналізованої стадії зумовлений її спеціальними завданнями та функціями, специфікою виконавчих процесуально-деликтних відносин та учасників виконавчого провадження, обсягом їх процесуальних повноважень та умовами виконання адміністративних наказів. Наявність певного кола суб'єктів виконання постанови також є характерною ознакою самостійності стадії виробництва. Суб'єктами таких дій можуть бути судові пристави-виконавці, посадові особи спеціального приймача для утри-

мання осіб, арештованих в адміністративному порядку, які працюють лише на аналізованій заключній стадії [3, с. 19]. Крім того, між суб'єктом виконання постанови у справах про адміністративні правопорушення та правопорушником складається специфічне суспільне ставлення, властиве лише цьому виду діяльності – виконавчому процесуально-деліктному відношенню, яке представляє різновид процесуально-деліктного відношення і, у свою чергу, адміністративно-процесуального ставлення як явища загального порядку.

Стадія, що розглядається, має певну самостійність і особливості в порівнянні з іншими, оскільки характеризується настанням процесуальних наслідків і документальним оформленням прийнятих постанов і рішень. Процесуальні наслідки стадії виконання виражаються передусім у цьому, що суб'єкт відповідальності зазнає матеріальні, майнові, моральні, фізичні правообмеження [4, с. 17]. При цьому досягаються цілі загальної та приватної превенції. Типовим для стадії виконання є оформлення спеціальними документами відстрочення, розстрочення, призупинення, припинення, закінчення виконання постанови про призначення адміністративного покарання. Рішення про відстрочення виконання виносять суддя, орган, посадова особа у формі ухвали. У разі припинення виконання рішення про призначення адміністративного покарання оформляється у вигляді постанови. Встановлено процесуальний порядок та строк доведення рішення до фізичної особи або законного представника юридичної особи, щодо якої її винесено, а також потерпілої при вирішенні питань про відстрочення, розстрочення, призупинення та стягнення адміністративного штрафу, накладеного на неповнолітнього, з його батьків або інших законних представників [3, с. 10].

Викладене підтверджує правильність висновків вчених про те, що стадія примусового виконання є невід'ємною складовою провадження у справах про адміністративні правопорушення, але порівняно з іншими стадіями

провадження має найбільшу автономність і специфічність. Діяльність щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення можна розглядати підвійно. З одного боку, це дії в рамках стадії, певної фази розвитку провадження у справах про адміністративні правопорушення, а з іншого – правова форма (особлива юридична конструкція), що відображає нормативно встановлений порядок провадження зазначеної діяльності, виконавче провадження [8, с. 34]. Досліджуючи діяльність із виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення, доречно зауважити, що вона складається як із процесуальних дій, так і дій матеріально-технічного характеру, що доповнюють один одного. У сукупності всі дії спрямовані на досягнення одного правового результату – обов'язок громадянина чи юридичної особи зазнати призначеного адміністративного покарання. Сутністю виконання – це практична реалізація адміністративного покарання, призначеного особі, яка вчинила адміністративне правопорушення. Індивідуальні відносини, які у процесі адміністративного процесу, різноманітні і специфічні. Сам процес має складну структуру. Єдина адміністративно-процесуальна форма не може задовольнити потреби і правотворчості, і юрисдикції, та інших видів діяльності. Адміністративний процес не може замикатися в юрисдикційних рамках, а є явищем ширшого плану [10, с. 78].

Тому багато сучасних вчених у структуру адміністративного процесу включають адміністративно-правотворчий процес, адміністративно-правонадільний, або оперативно-розпорядчий процес, адміністративно-юрисдикційний процес. Зазвичай поділяють форми діяльності в адміністративному процесі на дві групи: адміністративно-юрисдикційна діяльність (здійснення функцій правоохорони в порядку здійснення юрисдикційних дій у їхньому традиційному розумінні) та адміністративно-процедурна діяльність (розпорядчі дії щодо здійснення встановле-

них адміністративно-правовими нормами різноманітних адміністративних процедур, не пов'язаних) з юрисдикцією, реалізація дозвільно-ліцензійних, реєстраційних та інших функцій та повноважень).

Видове розмаїття адміністративних проваджень також зводиться до двох узагальнених груп: юрисдикційне виробництво та процедурне провадження. Виникає питання: до якого виду адміністративного процесу слід віднести діяльність з виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення. Деякі правознавці вважають виконання ухваленої у справі про адміністративне правопорушення постанови адміністративно-юрисдикційною діяльністю. Інші переконані, що адміністративний процес включає управлінські провадження та адміністративно-юрисдикційний процес, а виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення є заключною стадією адміністративно-юрисдикційного провадження [1, с. 12].

Такий самий підхід до виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення міститься у дослідженні інших авторів.

Позиція тих вчених, які відносять виконання постанови у справі про адміністративне правопорушення до заключної стадії адміністративно-юрисдикційного провадження, зрозуміла. І хоча багато вчених називають вказану діяльність допоміжною по відношенню до адміністративної юрисдикції, від організації та здійснення якої залежить ефективність юридичних санкцій, їх точка зору практично не відрізняється від інших, оскільки неможливо в теорії адміністративного права розглядати взаємозумовлені правові інститути як працюючі та застосовувані окремо. І в цілому адміністративно-юрисдикційну діяльність важко уявити без стадії виконання покарання уповноваженими на те компетентними органами [2].

Отже, місце примусового виконання ухвал у справах про адміністративні правопорушення в адміністративному процесі можна

представити таким чином: адміністративний процес загалом, адміністративно-юрисдикційний процес, провадження у справах про адміністративні правопорушення, виконання становлень у справах про адміністративні правопорушення, примусове виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення [8, с. 12]. Таким чином, виконання постанови у справах про адміністративні правопорушення слід розуміти як дії уповноважених на те державних органів, установ (їх посадових осіб) щодо виконання постанови, що вступила в законну силу, до виконання, вирішення питань, пов'язаних безпосередньо з виконанням, закінченням провадження з виконанням постанови, а також дії правопорушника, які вчиняються відповідно до приписів постанови органу на заключній стадії адміністративно-юрисдикційного провадження.

Висновки. З метою забезпечення своєчасного та правильного виконання постанов про накладення адміністративних стягнень та вирішення питань, пов'язаних із виконанням таких постанов, необхідна розробка єдиної інструкції щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення, що регламентує адміністративно-процесуальну діяльність служб та підрозділів поліції. В органах внутрішніх справ доцільно організувати вивчення основ адміністративної діяльності, організувати постійно діючі курси підвищення кваліфікації працівників, що спеціалізуються на діяльності з виконання адміністративного законодавства. Потрібно своєчасно доводити до практичних працівників органів внутрішніх справ про ухвалені нормативні акти. Необхідно забезпечити підготовку та направлення до міськрайонних органів внутрішніх справ рекомендацій, пам'яток та інших методичних матеріалів для використання їх у роботі з виконання адміністративних стягнень. Доцільним видається також введення в органах внутрішніх справ штатних інспекторів з адміністративної практики. Більше уваги необхідно приділяти відомчому контролю. Також слід зазначити, що дослідження меха-

нізмів виконання ухвал про застосування адміністративного покарання дозволяє поліпшити процес ефективного здійснення адміністративного контролю та підтримання правопорядку. Процес виконання постанов вимагає спільних зусиль виконавчих органів, посадових осіб та юридичних осіб для забезпечення належного дотримання закону та застосування відповідних заходів адміністративної відповідальності. При цьому необхідно приділити увагу прозоро-

сті процедур виконання, а також забезпечення справедливості та захисту прав осіб, що підлягають виконанню. Для досягнення оптимальних результатів у виконанні постанов ініціативи щодо підвищення ефективності, автоматизації процесів та співробітництва між органами та сторонами, заслуговують на особливу увагу. Це допоможе зміцнити віру у правові процеси, досягти справедливості, забезпечити законність та правопорядок у суспільстві.

Анотація

У статті досліджено основні засади забезпечення виконання адміністративних покарань органами внутрішніх справ.

Наголошено, що виконання адміністративних стягнень є важливою стадією провадження у справах про адміністративні правопорушення. Зазначено, що виконавче провадження у справах про адміністративні правопорушення є регламентованою адміністративно-процесуальними нормами діяльність уповноважених на те органів та посадових осіб, спрямовану на практичну реалізацію адміністративного стягнення, призначеного правопорушнику. Виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення у змістовному плані включає п'ять взаємозалежних етапів: порушення виконавчого провадження, доведення постанови до порушника, направлення постанови про накладення стягнення до виконання, безпосереднє виконання постанови та завершення справи.

Визначено, що виконання постанов про накладення адміністративних стягнень має низку характерних рис. Наприклад, у деяких випадках воно може припинитися, наприклад, через прийняття акта, який усуне відповідальність адміністративного характеру, через смерть особи, ліквідацію юридичної особи та з інших причин. Аргументовано, що суддям, які розглядають справи про адміністративні правопорушення, слід більш ретельно вивчати матеріали та особу, яка вчинила правопорушення та щодо якої ведеться провадження у справі про адміністративне правопорушення. Помилки допускаються суддями під час розгляду справ стосовно осіб, які мають спеціальні звання, жінок, які мають дітей віком до 14 років та інших осіб, щодо яких не може бути застосований адміністративний арешт. Доставлені до спеціального приймача особи підлягають медичному огляду. Вказано, що причинами неефективної діяльності органів внутрішніх справ в питанні забезпечення виконання адміністративних покарань є: недосконалість законодавчої бази, зниження добробуту значної частини населення; слабке інформаційно-методичне забезпечення, недостатньо високий рівень підготовки правозастосовників-співробітників органів внутрішніх справ, а також відсутність необхідної цілеспрямованості.

Констатовано, що з метою забезпечення своєчасного та правильного виконання постанов про накладення адміністративних стягнень та вирішення питань, пов'язаних із виконанням таких постанов, необхідна розробка єдиної інструкції щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення, що регламентує адміністративно-процесуальну діяльність служб та підрозділів поліції. Зазначено, що адміністративний арешт на сьогоднішній день, є найсуворішим видом покарання. Наголошено, що для досягнення оптимальних результатів у виконанні постанов, ініціативи щодо підвищення ефективності, автоматизації процесів та співробітництва між органами та сторонами, заслуговують на особливу увагу.

Ключові слова: адміністративне законодавство, виконання покарань, органи внутрішніх справ, адміністративне провадження, адміністративне правопорушення.

Platonov I.M., Chebotareva G.V. Ensuring the execution of administrative punishments by internal affairs bodies

Summary

The state has the main aim of ensuring the enforcement of administrative punishment by internal affairs bodies.

It is clear that the end of administrative restrictions is an important stage of progress on the right about administrative violations. It has been established that the right-wing authorities have recently promoted administrative violations, regulated by administrative-procedural norms, to increase the importance of those bodies and local authorities, directly on the practical implementation of administrative law punishment assigned to a lawbreaker. Execution of decisions in cases of administrative offenses in the content plan includes five interdependent stages: initiation of enforcement proceedings, bringing the decision to the violator, sending the decision to impose a penalty for execution, direct execution of the decision and completion of the case.

It is indicated that the new decrees regarding the imposition of administrative restrictions have a low characteristic value. For example, in some cases it can be applied, for example, through the adoption of an act that is of an administrative nature, through the death of an individual, the liquidation of a legal entity, and for other reasons. It is argued that judges who review reports of administrative offences, should be more careful to examine the materials of the person who committed the offense and how the proceedings of administrative offenses are carried out. Pardons are allowed by judges upon consideration of justice, such as special titles, wives, children under 14 years of age, and other circumstances, which cannot result in administrative arrest. When taken to a special reception, the individual undergoes a medical examination. It is stated that the reasons for the ineffective activity of internal authorities in nutritional security and administrative punishment are: lack of thoroughness of the legislative base; a decrease in the well-being of a significant part of the population; weak information and methodological security; insufficiently high level of training of law enforcement officials – police officers of internal affairs bodies; the presence of necessary directness.

It was stated that in order to ensure the timely and correct implementation of regulations on the imposition of administrative restrictions and the highest nutrition associated with the amendment of such regulations, it is necessary to develop a unified instruction for the implementation of regulations on the right about administrative offenses that regulate the administrative and procedural activities of services and subdivisions of the police. It is stated that administrative arrest on this day is the most extreme form of punishment. It is agreed that in order to achieve optimal results in the current government, initiatives should be taken to increase efficiency, automate processes and communicate between authorities and parties, which deserve special respect.

Key words: administrative legislation, internal authorities, administrative promotion, administrative offenses.

Список використаних джерел:

1. Виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та основи апробації : курс лекцій /за заг. ред. І. Г. Богатирьова. Чернігів : Просвіта, 2007. 236 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. URL: <http://www.rada.gov.ua>. (дата звернення: 10.04.2024).
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. Додаток до № 51. 1122 с.
4. Коломоець Т. О. Адміністративна відповідальність: навч. посіб. / Т. О. Коломоець. К. : Істина, 2011. 177 с.

5. Коломоєць Т. О. Адміністративний примус у публічному праві України: теорія, досвід та практика : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 / Т. О. Коломоєць ; Нац. ун-т внутрішніх справ. Х., 2005. 454 с.
6. Колпаков В. К. Адміністративна відповідальність : навч. посіб. / В. К. Колпаков. К. : Юрінком Інтер, 2008. 256 с.
7. Курс адміністративного права України: підручник / за ред. В.В. Коваленка. К.: Юрінком Інтер, 2012. 808 с.
8. Миколенко О. І. Адміністративний процес та адміністративна відповідальність в Україні: навч. посіб. / О. І. Миколенко. Х.: Одісей, 2010. 365 с.
9. Про Концепцію реформування Державної кримінально-виконавчої служби України : указ Президента України від 25 квіт. 2008 р. № 401. *Офіційний вісник України*. 2016. № 33. Ст. 1082.
10. Шкадюк В. В. Організація виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, здійснення контролю за поведінкою осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням, та звільнених від відбування покарання вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до трьох років : метод. посіб. / В. Шкадюк. К., 2015. 242 с.